

det var overmaade fristende at sælge dem. Nu er Mulkten herfor, om jeg ikke tager meget fejl, fra 500 til 1,000 Kr., det drejer sig altsaa om ret store Beløb, og man maa ikke begaa Uret. Det kan godt være, at en enkelt har solgt, uden at det har staaet ham rigtig klart, hvorledes Betingelserne lød, og en saadan Mand maa man selvfølgelig tage paa med Lempe. Men man maa heller ikke gøre Uret til den anden Side, og det er ikke ubilligt, at en saadan Mand maa beedige, at han virkelig har handlet i god Tro, eller at han inden Retten skal give en Erklæring paa Tro og Love under Eds Tilbud om, at han virkelig har set paa Betingelserne saaledes, at naar han kunde faa noget mere for sin Hest, maatte han gerne sælge den. Hvis man nemlig ikke handler saaledes, begaar man blodig Uret overfor de hæderlige Mennesker, som holder sig Bestemmelserne efterrettelig. Jeg vil for Resten sige, at for Øjeblikket er det en Umulighed at kunne afsætte de Heste, som er udpegede til Hæren, fordi de er brændte med et „H“ i den ene Forhov. Jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister vil give mig Ret i, hvad jeg her har udtalt, men jeg vil ikke nægte, at et Ord i saa Henseende vil virke beroligende paa mig foruden paa adskillige andre.

Til den højtærede Justitsminister vil jeg rette en Tak, fordi han vil virke hen til Afskaffelse af Flerfædresystemet. Som Kommunalmand kunde jeg selvfølgelig ønske, at der blev truffet en Ordning saaledes, at man i Tvivlstilfælde kunde lade flere hæfte som Alimentanter, medens altsaa kun een skulde indskrives som Faderen. Men støder dette paa særlige Vanskeligheder, maa selvfølgelig Hensynet til Børnene gaa forud for Hensynet til Kommunerne og for Bekvemmelighedshensynet overfor Sogneraadene, for det maa alle være klare over, at det er en saa stor og ufortjent Krænkelse, der ved Flerfædresystemet kan tilføjes et Menneske for Livstid, at alle vi, der er saa lykkeligt stillede ikke at være i den Situation, bogstavelig talt neppe kan ane Dybden deraf.

Då Forfatningssagen er nævnt her under denne Finanslovdebat, finder jeg Anledning til at fremkomme med nogle faa Bemærkninger derom. Jeg har som forskellige andre Talere det bestemte Indtryk, at den hos Befolkningen er traadt noget i Baggrunden. Jeg vil ikke dermed sige, at Interessen er tabt for denne store Sag, men man hører den meget sjældent omtale. Det er, som om de Begivenheder ude i Verden, hvor store Landstrækninger

bliver lagt øde, og hvor Tusinder af Hjem bliver jævnet med Jorden, og hundrede Tusinder af unge Mennesker lider Døden fjernt fra deres kære, hvor Millioner af Mennesker lever i evig Skræk og Bæven og Spænding, bevirkede, at der ikke var Plads for en forholdsvis saa lille Sag som en Ændring i vor Grundlov. Man synes i hvert Tilfælde, at om dette sker nu eller senere, er af saa uendelig mindre Betydning end den Uro, der i øvrigt fylder Luften. Man har fra visse Sider ment, at det var rigtigt at lade Forhandlingerne om Grundlovssagen hvile til roligere Tider. Min personlige Opfattelse af dette Spørgsmaal er den, at føler man, Forhandlingerne vil skabe Bitterhed og bevirke Splittelse, er dette rigtigt, men ellers ikke. For kunde Parterne mødes i Fordragelighed og Resignation og komme hverandre i Møde, saa at det sidste lille Stykke Vej blev tilbagelagt, vilde det staa som et lysende Eksempel for Eftertiden paa den Samfølelse, der vitterligt har gjort sig gældende her inde trods store og principielle Modsetninger i et andet stort Spørgsmaal. Det vilde være et smukt Minde at sætte os selv, at i en Tid, fuld af Uro og Omsorg for at bevare vort Land uskadet af de frygtelige Forviklinger uden om os, var Fællesfølelsen stærk nok til Samling om en ny Grundlov for vort Land. Er der ikke en stærk Tro og en ikke mindre stærk Villie til et saadant Arbejde i Samdrægtighed, slutter jeg mig helt til dem, som mener, at Forfatningssagen bør hvile, til Uroen udadtil er stilnet af. Men det vilde være beklageligt, om denne Uro udenfor vort Land skulde afløses af Uro indadtil. Det skal dog betones, at alle Partier nu staaar paa det Grundlag, om hvilket Striden blev ført, og jeg synes, at naar man vil være retfærdig, kan man ikke være i Tvivl om, hvem der er gaaet den længste Vej for at naa dette Maal.

Indenrigsministeren (Rode): I Anledning af forskellige Udtalelser om Kornspørgsmaalet, som nu ogsaa den sidste ærede Taler berørte, vil jeg sige, at jeg har truffet Foranstaltninger til at søge Oplysning om, hvilke Beholdninger af Rug og Hvede, tærsket og utærsket, der for Øjeblikket findes her i Landet, saaledes, at man for at fremme denne Opgørelse saa hurtigt som muligt begynder med de store Gaarde. Jeg har straks villet give denne Meddelelse.

Om hvorvidt det ærede Medlem havde Ret i, at man ingen Steder i Landet tær-